

Hồi thứ 9

Thanh Sơn Cô Hồng

Một chiếc thạch kiều nho nhỏ bắc ngang con suối, cách đầu thạch kiều chừng vài chục bước chân có một căn nhà tường mái ngói ba gian, quanh nhà có hàng rào trúc, từ cổng rào vào tới cửa nhà là một thông đạo lát đá xanh, khuôn viên sạch sẽ và khá kín đáo, chỗ này cách thị tập gần nhất ít ra cũng phải hơn mười dặm.

Bên bờ suối, Chung Nhược Tự đang ngồi trên một tảng đá giặt quần áo, nhìn nàng giặt giặt giũ giũ, động tác thuần thục nhanh nhẹn, chứng tỏ đây là một đại cô nương giỏi giang việc nhà.

Cách chỗ Chung Nhược Tự giặt đồ không xa, Nhậm Sương Bạch xếp bằng tròn ngồi trên một gốc cây dẫn ngang, ánh vàng của nắng thu buổi trưa làm gương mặt trắng nhợt của chàng hồng hào hơn chút ít. Chàng lặng lẽ nhìn về phía Chung Nhược Tự, chừng như cũng nhìn thấy giọt mồ hôi đọng bên thái dương nàng, nhìn thấy sắc diện thoáng u buồn của nàng và dường như nhìn thấy cả ánh lấp lánh của dòng suối.

Tiếng giặt giũ dừng lại, Nhậm Sương Bạch dịu giọng nói:

- Nghỉ ngơi một chút đi, bận bịu suốt ngày rồi còn gì!

Chung Nhược Tự quay đầu nhìn lại, mỉm cười nói:

- Huynh tưởng muội non nớt đến như vậy sao? Những công việc thế này muội làm quen rồi, chẳng hề cảm thấy mệt mỏi chút nào, nhân hôm nay trời nắng tốt, giặt nhanh rồi phơi cho khô.

Nhậm Sương Bạch nói:

- Trước đây, lúc còn ở Quỷ Mã bang, những công việc này đều do cô nương tự tay làm sao?

Chung Nhược Tự gật đầu nói:

- Các nhân vật đầu não trong Quỷ Mã bang không sống chung với các huynh đệ trong bang, thường ngày thì sống riêng cùng với gia quyến, muội cùng đại ca có riêng một căn nhà, những việc vặt vặt trong nhà đương nhiên là do muội đảm nhiệm rồi. Thật ra thì nam nhân có mấy ai rảnh rỗi việc nhà,

bao nhiêu năm rồi, việc bên ngoài thì muội chẳng ngó ngàng tới, nhưng việc trong nhà đều do một tay muội sắp xếp.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Nói nam nhân chẳng biết làm việc nhà, nhưng cũng tùy người. Lúc mất của ta còn bình thường, chính tay ta cơm nước giặt giũ cho gia sư, thậm chí cả việc may vá ta cũng làm được, nói ra có lẽ cô nương không tin, cả những công việc tỉ mỉ như may giày hay bện chiếu ta cũng làm được.

Chung Nhược Tự vừa vắt kiệt nước chiếc áo trên tay, vừa mở to mắt nhìn Nhậm Sương Bạch hỏi:

- Thật vậy sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Ta gạt muội làm gì, chờ khi có thời gian ta sẽ biểu diễn cho muội xem, người ta thường nói nữ nhân khéo tay, còn nam nhân thì không biết làm những việc như vậy, thật ra thì phải coi người ta đang ở trong hoàn cảnh nào, và có chịu học hỏi để làm việc hay không!

Chung Nhược Tự thở dài nói:

- Sương Bạch ca, giá đôi mắt của huynh không bị lừa thì tốt biết mấy. Cũng tại huynh nhận tâm, vì hoàn thành tâm nguyện của mình mà chà đạp lên thân mình như vậy. Thật là ...

Nhậm Sương Bạch cúi đầu im lặng một lúc rồi ngẩng lên, giọng bình thản nói:

- Người ta sống phải làm hết trách nhiệm của mình, làm hết bổn phận mình, phải có một mục đích nào đó để theo đuổi, giả như những điều cơ bản nhất ấy cũng không làm được thì cuộc sống sẽ trở nên rất nhạt nhẽo vô vị; đồng thời, nếu vì một mục đích nhỏ nhỏ như vậy, đôi khi phải trả một cái giá rất tàn khốc cũng đành chịu vậy thôi, thế gian này làm gì có sự việc vô duyên vô cớ mà đến.

Chung Nhược Tự cũng cúi đầu nhìn xuống, giọng nhỏ nhẹ nói:

- Vết thương nơi đùi của huynh chắc đã gần lành rồi?

Nhậm Sương Bạch đưa tay sờ sờ lên vết thương bị thanh đoản kiếm của Thi Tâm Ngán đâm trúng nơi đùi, thần thái thản nhiên nói:

- Đã lành rồi, riêng vết thương nơi vai vì phạm đến xương nên thỉnh thoảng vẫn còn đau, ta nghĩ, nghỉ ngơi vài ngày nữa chắc sẽ hoàn toàn bình phục.

Bỏ quần áo đã giặt sạch vào trong giỏ, Chung Nhược Tự lau hai tay vào vạt áo, nói:

- Dọn đến đây đã hơn nửa tháng rồi, sắp tới đây, Sương Bạch ca định liệu thế nào?

Nhậm Sương Bạch nói:

- Qua vài hôm nữa, ta phải đi ra ngoài làm hai việc, làm xong rồi chúng ta sẽ tính toán xem làm thế nào báo cừu cho lệnh huynh.

Thần sắc Chung Nhược Tự hơi tối lại, buồn bã nói:

- Hai việc gì mà huynh cần phải làm gấp như vậy?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

- Đây là hai việc mà ban đầu ta đã hứa với Khuất Tịch!

Chung Nhược Tự đưa mắt nhìn xuống dòng nước, hỏi:

- Sương Bạch ca, có nguy hiểm không?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Bất kỳ hành vi nào chủ động xâm phạm người khác cũng đều gặp phải sự phản kháng kịch liệt của đối phương, còn sức phản kháng lớn nhỏ thế nào thì không thể biết trước được, trừ phi phải ngấm ngầm điều tra trước, bằng không thì phải trông vào vận số. Chung cô nương, hành động của Thi Tâm Ngán nhắm vào hiền huynh muội là một ví dụ rất cụ thể!

Chung Nhược Tự thở dài nói:

- Nói vậy có nghĩa là chuyến này huynh đi giải quyết hai việc ấy có những nguy nan khó đoán biết trước?

Nhậm Sương Bạch duỗi thẳng hai chân ra, chậm rãi nói:

- Cuộc sống giang hồ xưa nay là vậy, muốn sống cho thật thái bình nào phải chuyện dễ dàng?

Chung Nhược Tự đưa tay sửa lại mớ tóc phủ xuống trán, nói nhỏ:

- Thế muội cùng đi với huynh có được không?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

- Chỗ mà ta sẽ đến không phù hợp với nàng, đó là những nơi cực kỳ nguy hiểm, chẳng phải đi chơi sông.

Chung Nhược Tự nói:

- Huynh đừng tưởng muội hoàn toàn vô dụng, Sương Bạch ca, dù ít dù nhiều muội cũng giúp ích được.

Nhìn thẳng về phía Chung Nhược Tự, Nhậm Sương Bạch từ tốn nói:

- Ta chẳng hề có ý khinh thị nàng, Chung cô nương, ta chỉ không muốn nàng phải dấn thân vào chốn nguy hiểm, việc này chẳng liên quan gì đến nàng vì vậy nàng chẳng có lý do gì để gánh vác nó, càng không nên vì vậy mà chịu thiệt thân!

Chung Nhược Tự mỉm cười nói:

- Thật tình mà nói, được luôn ở bên cạnh huynh muội cũng cảm thấy yên tâm hơn, bất kể chuyến đi có mang đến hậu quả gì, cũng còn hơn là ngồi ở đây để ngày đêm lo lắng đến ăn không ngon ngủ không yên.

Nhậm Sương Bạch kiên quyết lắc đầu nói:

- Nàng không thể đi cùng ta, Chung cô nương, Chung gia giờ chỉ còn lại mỗi một mình nàng, vạn nhất xảy ra chuyện không may, ta làm sao dám gặp mặt lệnh huynh ở dưới cửa tuyền? Về sau này, nàng còn trách nhiệm lớn hơn phải gánh vác, những việc không liên quan càng ít dấy vào càng tốt, ra đi chuyến này ta tự biết phải bảo trọng.

Chung Nhược Tự thở dài nói:

- Vậy huynh định bao giờ thì khởi hành?

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một thoáng, nói:

- Qua vài ba ngày nữa là phải lên đường, cái lão Khuất Tịch này chẳng phải là người kiên nhẫn, những việc phải làm, tuy lão chẳng ra hạn định, nhưng lão đã nhiều lần ám thị cho biết lão đang trông chờ ta hoàn thành những việc này như thế nào, dù sao đi nữa thì những việc này ta cũng phải làm, làm sớm được ngày nào là giải thoát sớm được ngày ấy. Chung cô nương, ta hiện nay như đang bị cột chặt bởi một sợi dây mà một đầu dây kia đang ở trong tay lão, một khi chưa làm xong việc cho lão thì vô phương siêu thoát ...

Chung Nhược Tự thở dài nói:

- Sương Bạch ca, thế gian này người xấu sao lại nhiều đến như vậy?

Nhậm Sương Bạch cười buồn nói:

- Thật ra thì người tốt cũng chẳng ít, đáng tiếc là chúng ta lại chẳng gặp được.

Chung Nhược Tự vịn hai tay vào nhau nói:

- Huynh đi chuyến này, chừng bao lâu thì trở lại?

Nhậm Sương Bạch im lặng một lúc rồi nói:

- Chắc cũng phải hai tháng là ít, Chung cô nương, nàng chẳng cần phải lo lắng, ngày thường cần làm thế nào thì cứ vậy mà làm, ăn nhiều ngủ nhiều, nghĩ nhiều về những việc vui vẻ, nên biết lo nghĩ nhiều, âu sâu nhiều sẽ chóng già đi đó!

Chung Nhược Tự muốn cười trước câu nói đùa của Nhậm Sương Bạch, nhưng lại cười không thành tiếng, hai mắt ngược lại cảm thấy cay xè, giọng nghèn nghẹn nói:

- Ngàn vạn lời chỉ nói một câu thôi, Sương Bạch ca, hãy gắng bảo trọng, mau chóng trở về ...

Nhậm Sương Bạch hít mạnh một hơi dài, cố không để tình cảm lộ ra ngoài nét mặt, chậm rãi nói:

- Ta nhất định sẽ giữ gìn, nhất định sẽ trở về đúng hạn. Tiền nhà đã đưa trước một năm, nàng cứ yên tâm mà ở đây, trong chiếc rương gỗ dưới gầm giường ta có ba trăm lạng bạc và tám mươi lạng vàng lá, với ngân đó bạc nàng dư dùng cho đến khi ta trở lại, chẳng cần phải dè sẻn quá, nàng cứ sống cho thoải mái là ta yên lòng ...

Chung Nhược Tự nghẹn ngào nói:

- Sương Bạch ca, huynh, huynh chăm sóc muội còn chu đáo hơn cả đại ca, muội chưa bao giờ dám nghĩ, sau khi đại ca mất rồi, còn gặp được người khác chăm sóc muội chu đáo đến thế này ...

Giọng Nhậm Sương Bạch cũng đầy vẻ kích động, nói:

- Đây là duyên, Chung cô nương, chúng ta có cùng cảnh ngộ cô khổ, cùng bị thế gian chà đạp, vùi dập lẽ đương nhiên là nên nâng đỡ nhau, nương tựa nhau, biết đâu phía trước còn một đoạn đường dài phải đi ...

Chung Nhược Tự ngẩn mặt lên, hỏi:

- Tại sao lại nói là "biết đâu"?

Song mục Nhậm Sương Bạch bỗng ánh lên một làn sắc thái kỳ dị, nói:

- Có những cửa ải, có những kiếp số, phải vượt qua được hết mới có thể đi tiếp được, chỉ cần có một cửa bị vướng lại, có nghĩa là sẽ nghỉ ngơi vĩnh viễn, không thể đi tiếp được, Chung cô nương, nàng có hiểu được ý của ta không?

Chung Nhược Tự cúi thấp đầu, nói:

- Huynh nhất định sẽ phùng hung hóa cát, chuyển nguy thành an, Sương Bạch ca, bởi vì huynh là một người tốt ...

Nhậm Sương Bạch bước tới, giơ tay đỡ lấy chiếc giỏ quần áo ướt trong tay Chung Nhược Tự, cất tiếng cười sảng khoái nói:

- Trên thế gian này, cái gọi là người tốt có rất nhiều định nghĩa khác nhau, ta cũng chỉ mong được như lời của nàng nói, có thể sống an bình cho đến cuối đời. Chung cô nương, chúng ta đi về thôi!

Rất tự nhiên, Chung Nhược Tự đưa tay ôm lấy một cánh tay Nhậm Sương Bạch, hai người chậm rãi bước đi, ánh tà dương xiên xiên hắt bóng hai người trải dài dưới đất, hai bóng nắng trùng khít lên nhau.

*

* *

Một chiếc hồ rộng mênh mông, mặt nước tĩnh lặng đến không thấy một gợn sóng nhỏ, mặt hồ được bao phủ bởi một màn sương mỏng, làn sương làm cho nước trong hồ có vẻ lạnh hơn, thỉnh thoảng một con thủy điều bay vút qua, cất tiếng kêu xáo động không gian yên tĩnh. Chiếc hồ nằm lọt thỏm giữa bốn bề là núi, khung cảnh u nhã có vẻ hơi lạnh lùng.

Hoa lau trắng tinh phát phơ trong gió nhẹ, sợi dây câu cũng theo gió lay động làm mặt nước hồ gợn lên những vòng tròn lớn dần rồi tan biến trên mặt hồ. Sợi dây câu dính liền với cần câu, cần câu ở trong tay một lão nhân. Lão nhân thân hình gầy gò, râu tóc lông mày trắng xóa, mình mặc một bộ trường bào màu xám, chân đi giày cỏ, nét mặt thanh tú, tinh thần phiêu dật, nhìn qua cũng biết là một ẩn sĩ thanh cao.

Lão ngồi trên một đoạn gỗ ngay cạnh bờ hồ buông câu, lão ngồi đã lâu lắm rồi nhưng chiếc giỏ cá bên cạnh vẫn trống không, chưa thấy câu được con cá nào, dường như lão đến đây chẳng phải là để câu cá mà là để ngắm nhìn phong cảnh của núi rừng hồ bạc. Nhìn quang cảnh trước mắt, chẳng khác nào tiên cảnh trong các bức họa.

Sợi cước khẽ rung động, phản chiếu một đường sáng bạc mờ mờ, lão nhân chậm rãi lên tiếng như nói với cá bên dưới hồ:

- Mời ra đi, ngưoi đến cũng đã lâu rồi, ngâm mình dưới nước lạnh gió lạnh như vậy, chẳng sợ bị cóng sao?

Cỏ trên bờ hồ khẽ lay động, Nhậm Sương Bạch lặng lẽ bước ra, hai bàn tay xỏ vào ống tay áo bên kia, nắm chặt nhau, đôi đồng tử thâm trầm như chiếc hồ sâu thăm thẳm không đáy.

Lão nhân không quay đầu lại nhìn Nhậm Sương Bạch, toàn bộ tinh thần lão đều tập trung vào chiếc cần câu, chậm rãi nói:

- Tiểu bằng hữu, ngươi đến để tìm lão phu chăng?

Giọng Nhậm Sương Bạch cứng nhắc, chậm rãi nói:

- Nếu lão tiên bối là "Cô hồng" Khuyết Ly Sâu, thì văn bối chính là đến tìm tiên bối!

Lão nhân cười nhẹ nói:

- Ngươi đã tìm đúng người rồi, tiểu bằng hữu, ta chính là "Cô hồng" Khuyết Ly Sâu.

Nhậm Sương Bạch khẽ nhếch mép, như cười mà chẳng phải là cười, nói:

- Bao năm nay, nơi "Thanh mộc sơn" "Huyền ba hồ" có một con giao long, giao long rất ít khi hô phong hoán vũ, nhưng pháp thuật của giao long thì thâm trầm, cao siêu mà không lộ ra ngoài, nhưng giao long thì vẫn là giao long, chẳng phải như hạng xà thử cố vùng vẫy để tự xưng là giao long.

"Cô hồng" Khuyết Ly Sâu chậm rãi nói:

- Không biết người được lão đệ gọi là giao long ấy là ai?

Nhậm Sương Bạch đáp:

- Chính là tiên bối!

Khuyết Ly Sâu đưa tay vuốt râu, lắc đầu nói:

- Lão đệ, ngươi nói vậy là đánh giá lão phu quá cao rồi, lão phu có tài năng gì mà đáng được gọi là giao long chứ? Từ ngày lão phu về ở Thanh mộc sơn đến nay đã hơn hai mươi năm, suốt ngày dạo bước lâm tuyền, trồng ít rau, câu vài con cá, một mình một bóng như cô hồn dã quỷ. Nếu nói cho dễ nghe một chút là cuộc sống như nhàn vân đã hạc, còn nói khó nghe hơn là lười nhác trốn tránh việc đời, chẳng nên tích sự gì, đừng nói là giao long, đến cả hạng xà thử mà ngươi vừa nói còn chưa được!

Nhậm Sương Bạch cười nhẹ nói:

- Tiên bối quá tự khiêm đó thôi, văn bối nghe đại danh của tiên bối đã lâu, giang hồ truyền ngôn, chỉ cần thấy bóng "Cô hồng" tới nơi, đao quang xuất hiện, thì chẳng gì có thể ngăn cản được. Tiên bối rất ít hành tẩu giang hồ, nhưng vì nghề nghiệp cao siêu, tu vi thâm hậu, thỉnh thoảng xuất thủ một lần vẫn để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người!

Đến giờ Khuyết Ly Sâu mới chậm chậm quay người nhìn Nhậm Sương Bạch, cười nhẹ nói:

- Người thật biết cách khen người ta, tiểu bằng hữu, có điều trong ký ức ta hình như không có bóng dáng người, càng không thể nói đã cùng người giao thủ, người khen ngợi ta nhiều như vậy là có ý gì?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Vãn bối thừa nhận là mình vô duyên, chưa từng được bá kiến tiền bối, đương nhiên là không có được cái may mắn được tiền bối chỉ giáo cao chiêu. Nhưng mười sáu năm trước có một người đã được tiền bối giáo huấn một lần khiến cho suốt đời chẳng thể quên được ...

Đôi mày bạc của Khuyết Ly Sâu khẽ lay động, lão chậm rãi nói:

- Lão phu già rồi, mười sáu năm là một khoảng thời gian quá dài, những việc cũ xảy ra từ xa xưa như vậy lão phu chẳng còn nhớ được nữa, người nói ra thử xem, người đó là ai? Biết đâu ta có thể nhớ lại cũng nên.

Nhậm Sương Bạch nói:

- Người đó là Khuất Tịch, tiền bối, "Cửu tâm tuyệt đồ" Khuất Tịch!

Khuyết Ly Sâu lẩm bẩm mấy lượt cái tên "Cửu tâm tuyệt đồ" Khuất Tịch, cuối cùng lão đã nhớ ra việc xưa, hơi nhíu mày, lắc lắc đầu, thở dài nói:

- Người mà người nói thì ra là y, may mà lão phu tuy xuất thân là hạng võ phu, nhưng lại rất ít động thủ với người khác, nếu lão phu cũng háo danh dũng đấu như thiên hạ thì sự việc xảy ra những mười sáu năm, chắc không thể nào nhớ ra được!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Nói vậy nghĩa là tiền bối đã nhớ lại vụ công án ấy rồi?

Khuyết Ly Sâu bình thản nói:

- Nhắc lại đầu đuôi chuyện này, thật là ngán ngẩm, vào một buổi sáng sớm, Khuất Tịch đột ngột chạy đến chỗ ẩn cư của lão phu, kêu danh gọi tánh lão phu ra khiêu chiến. Lão phu với y xưa nay chưa từng gặp nhau, đừng nói là có cừu oán gì. Khuất Tịch tìm đủ mọi cách khiêu khích bức lão phu động thủ, đương nhiên là lão phu chẳng bằng lòng động thủ, nhưng biết sao được, y cứ bám riết không thôi, thái độ càng lúc càng hung hãn!

Nhậm Sương Bạch gật đầu bổ sung thêm:

- Lão định dùng "Minh thiên đao pháp" của tiền bối để ẩn chứng với những điểm tinh yếu trong bí kíp "Kiếp hình tứ thuật" mà lão vừa tìm được ...

Khuyết Ly Sâu cười lạnh nói:

- Nếu trí nhớ của lão phu còn chưa quá tồi tệ, lão phu nhớ rằng y vốn chưa luyện được chút gì của "Kiếp hình tứ thuật" thì lấy gì mà "ấn chứng"? Y là một người sáng mắt, làm thế nào đạt được điểm tinh yếu của "Kiếp hình tứ thuật"? Lão phu cho rằng y chẳng qua là muốn đến gây sự với lão phu mà thôi, định dùng lão phu làm bàn đạp để dương danh thiên hạ!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Ý đó chẳng phải là không có, nhưng sao tiền bối chẳng chịu suy nghĩ sâu thêm một chút, Khuất Tịch luyện đao nửa đời người, đương nhiên tạo chỉ đao pháp chẳng phải như người thường. Mười sáu năm trước, vì nhân duyên xảo hợp, lão vô tình nhặt được bí kíp "Kiếp hình tứ thuật", tuy chưa chính thức nghiên luyện, nhưng chỗ ảo diệu trong đao pháp ít nhiều cũng lãnh hội được vài phần. Còn tiền bối thì nổi danh thiên hạ nhờ đao pháp, lão không tìm đến tiền bối để ấn chứng thì còn tìm ai nữa? Hơn nữa, lão tự cho là võ học của mình đã đạt đến mức xuất nhân nhập thánh, nhưng chưa được nổi danh trong thiên hạ, nay lấy đá mà chọi ngọc, qua đó để dương danh với đời, vừa có ích vừa được lợi, nhất cử lưỡng tiện, nhưng tiền bối cứ khăng khăng cự tuyệt, thử hỏi lão làm sao mà bỏ đi được?

Khê rung cần trúc trong tay, Khuyết Ly Sâu nói:

- Đao pháp của Khuất Tịch rất khá, nhưng nếu nói là xuất nhân nhập thánh thì còn kém khá xa, ít ra là vào thời điểm đó. Tiểu bằng hữu, chẳng phải lão phu cuồng vọng, lão phu luyện đao cả đời người, đến bây giờ vẫn còn cách cái gọi là xuất nhân nhập thánh một khoảng rất xa ...

Nhậm Sương Bạch nói:

- Tại tiền bối quá tự khiêm thôi.

Khuyết Ly Sâu chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

- Ngoài chuyện này ra, người vẫn chưa cho lão phu biết người đến tìm lão phu vì việc gì!

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

- Tình thật mà nói, vẫn bối đến đây theo mệnh lệnh của Khuất Tịch.

Khuyết Ly Sâu hơi ngần người, nhìn Nhậm Sương Bạch một lúc rồi nói:

- Y bảo người đến đây làm gì? Không lẽ giữa ta và y còn có chuyện gì chưa giải quyết nữa sao?

Nhậm Sương Bạch nuốt khan một cái, chậm rãi giải thích:

- Tiền bối, tâm địa mỗi người rộng hẹp khác nhau, công phu hàm dưỡng có nông có sâu, Khuất Tịch chẳng có được độ lượng như tiền bối, cái nhục

thất bại đối với lão là nỗi oán hận khắc cốt ghi tâm, chẳng có ngày nào quên được, kết quả thử đao ngày ấy là một trong những mối nhục lớn nhất trong đời lão ...

Khuyết Ly Sâu nói:

- Thắng bại là lẽ thường của binh gia, có gì mà phải xem là đại nhục? Lão phu luyện đao cả đời người cũng chẳng phải là không có khi thất thủ, người luyện võ, mấy ai dám xưng là võ công của mình đệ nhất thiên hạ, duy ngã độc tôn?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

- Nếu Khuất Tịch có được suy nghĩ thông thoáng như tiền bối thì thiên hạ thái bình từ lâu rồi ...

Câu nói tiếp theo "văn bối cũng chẳng phải vất vả ngược xuôi thế này" chàng đã kèm được để không phải thốt ra, chỉ thay vào đó là một tiếng thở dài.

Khuyết Ly Sâu bỏ cần câu xuống, chậm rãi nói:

- Nhớ lại ngày đó lão phu cũng chẳng làm khó dễ y, tuy là y tự động tìm đến gây sự, tự rước nhục vào thân nhưng lão phu cũng đã tha mạng cho y. Tiểu bằng hữu, ta làm như vậy, tự nhận thấy chẳng có gì là quá đáng, gặp người khác, e rằng y chẳng còn mạng đến bây giờ để mà ngày đêm tám tấc vì nỗi nhục thất bại ấy!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu thở dài nói:

- Khuất Tịch ngày đêm không quên, mỗi khi nhắc đến việc này luôn nghiêng răng nghiêng lợi!

Khuyết Ly Sâu hơi nhíu mày suy nghĩ, chùng như cố nhớ lại sự việc xảy ra ngày ấy, nói:

- Chỉ vì một chiêu thất thủ trước lão phu chăng? Hay còn vì việc gì khác?

Nhậm Sương Bạch ngượng ngập nói:

- Lúc tiền bối đả bại lão, nghe lão thuật chuyện lại, hình như là dùng đao cắt dây lưng quần của lão, khiến lão phải lộn đi mấy vòng cố sức giữ lấy dây lưng quần mới không bị xấu mặt thêm ...

Khuyết Ly Sâu mỉm cười nói:

- Hình như đúng là như vậy, dụng ý của ta là muốn diệt bớt nhuệ khí của y, để cho y biết câu núi cao còn có núi cao hơn. Tuy thủ pháp có hơi quá đáng

nhưng không hề xuất phát từ ác ý, bằng không, với một đao ấy, đã cắt đứt được dây lưng quần thì tại sao chẳng lấy được mạng y chứ?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Chỉ có điều Khuất Tịch lại chẳng nghĩ như vậy, lão cho rằng tiền bối dụng tâm hạ nhục lão, lưu lại tiếng xấu muôn đời, khiến cho lão vô phương ngăn mặt nhìn thiên hạ!

Khuyết Ly Sầu cười lạnh nói:

- Khuất Tịch quả là người nghĩ xa trông rộng!

Hơi dừng lời một thoáng, Khuyết Ly Sầu chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

- Tiểu bằng hữu, ngươi còn chưa cho lão phu biết, Khuất Tịch sai người đến đây để làm gì?

Nhậm Sương Bạch chẳng chút giấu giếm, nói:

- Là để rửa nhục cho lão, tiền bối!

Khuyết Ly Sầu "ồ" lên một tiếng thật dài, nói:

- Thế tại sao y không tự đến mà nhờ đến người?

Nhậm Sương Bạch nói:

- Khuất Tịch bị bại liệt hơn mười năm nay, nửa dưới người hoàn toàn chẳng còn cảm giác, nội việc di chuyển cũng vô cùng khó khăn ... thật ra thì cho dù lão vẫn còn khỏe mạnh như xưa, đến cũng chẳng để làm gì, dù trong mười mấy năm nay lão vẫn không ngừng ngày đêm nghiên luyện đao pháp, lão vẫn không phải là đối thủ của tiền bối.

Khuyết Ly Sầu hơi nhướn đôi mày bạc nói:

- Người nói rõ hơn một chút xem!

Nhậm Sương Bạch giải thích, nói:

- Khuất Tịch thành phế nhân, nội chuyện sinh hoạt di chuyển cũng đủ mệt rồi, nói gì đến chuyện tiếp tục nghiên luyện võ công? Cho dù lão không bị tàn phế, vùi đầu luyện đao, nhưng võ công của tiền bối cũng đâu chịu dừng lại chờ đợi? Ngày ấy võ công song phương sai biệt nhau bao nhiêu, đến ngày nay vẫn cứ cách nhau một khoảng như vậy. Dù Khuất Tịch có đến đây, nổi nhục cũ chẳng những không xóa được e rằng lại chồng thêm nổi nhục mới.

Khuyết Ly Sầu thở dài nói:

- Nhưng lão phu cũng đã già rồi còn gì ...

Nhậm Sương Bạch nghiêm nét mặt nói:

- Tiền bối người già nhưng đao thì không già!

Song mục Khuyết Ly Sâu bỗng sáng lên, cất tiếng cười lớn nói:

- Hay lắm! Người già mà đao chưa già ...

Đưa mắt nhìn Nhậm Sương Bạch từ đầu đến chân một lần nữa, Khuyết Ly Sâu chậm rãi nói:

- Nói vậy nghĩa là Khuất Tịch bảo ngươi đến đây để rửa nhục cho y?

Nhậm Sương Bạch cúi đầu nói:

- Chính là như vậy!

Khuyết Ly Sâu trầm mặc một thoáng rồi hỏi:

- Tiểu bằng hữu, ngươi là một người lòa?

Nhậm Sương Bạch ngược mắt nhìn thẳng về phía Khuyết Ly Sâu, gật đầu nói:

- Vãn bối là một kẻ mù lòa.

Khuyết Ly Sâu thờ dài nói:

- Ta thấy, mười phần chắc cả mười là Khuất Tịch đã truyền thụ pho đao pháp "Kiếp hình tứ thuật" cho người rồi!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Đó là một trong những cái giá mà vãn bối phải trả để được luyện "Kiếp hình tứ thuật"!

Khuyết Ly Sâu cười buồn nói:

- Con người của Khuất Tịch hình như chưa bao giờ được người ta ưa mến, kể cả người chứ?

Nhậm Sương Bạch chẳng giấu giếm, gật đầu nói:

- Hơn chín năm chung sống với lão, chưa một ngày nào vãn bối thấy ưa thích lão, dù rằng vãn bối đã cố làm như vậy.

Khuyết Ly Sâu xoa xoa hai tay nói:

- Thôi được, tiểu bằng hữu, ta sẽ để cho ngươi hoàn thành sứ mạng của Khuất Tịch giao phó. Y có bảo ngươi phải làm thế nào "rửa nhục" không?

Nhậm Sương Bạch điềm nhiên nói:

- Cứ theo cảnh cũ mà diễn lại, nhưng đối tượng thì ngược lại!

Khuyết Ly Sâu bật cười lớn, vuốt chòm râu bạc nói:

- Bị cắt đứt dây lưng quần, một việc cón con như vậy mà cũng căm hận suốt mười sáu năm trời, cái tên Khuất Tịch này kể ra cũng hơi quá đáng. Tiểu bằng hữu, ngươi sống với hắn suốt chín năm trời, chẳng biết làm thế nào mà ngươi chịu đựng nổi một kẻ như vậy!

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

- Chỉ có một chữ để nói, khổ!

Khuyết Ly Sâu đứng dậy, phúi phúi quần nói:

- Thôi thì như vậy đi, chúng ta tỷ thí đao pháp nhưng không làm tổn thương hòa khí, tiểu bằng hữu, lão phu chẳng muốn làm thương hại đến ngươi, lão phu nghĩ, chắc ngươi cũng chẳng muốn làm rạn bộ xương già của lão phu, có đúng vậy không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Tiên bối dạy chí phải!

Khuyết Ly Sâu cất cao giọng nói:

- Ngươi có nhìn thấy hồ nước trước mặt không?

Nhậm Sương Bạch hỏi:

- Có phải "Huyền ba hồ" mà tiên bối vẫn thường câu cá đó không?

Khuyết Ly Sâu gật đầu nói:

- Không sai, chính là "Huyền ba hồ", nước hồ trong vắt, có thể dùng để ăn uống, phóng mục nhìn xuống có thể nhìn thấy tận đáy hồ, có thể đếm được lũ cá đang bơi lội tung tăng dưới mặt nước. Giờ thì chúng ta đành phải quấy động lũ cá một chút, tiểu bằng hữu, ta và ngươi lần lượt xuất đao, chỉ một chiêu thôi, ai bắt được cá nhiều hơn thì người ấy thắng, ngươi thấy cách này có được không?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi tiên bối, người thắng thì sao, người bại thì sao?

Khuyết Ly Sâu như đã có chuẩn bị trước, nghe hỏi thì lập tức đáp ngay:

- Nếu người thắng, chẳng cần phải mất công động thủ, lão phu sẽ tự động cắt đứt dây lưng quần mình để tạ tội cùng Khuất Tịch, nếu lão phu thắng, phạt ngươi phải bồi tiếp lão phu uống rượu nột đêm. Thế nào?

Nhậm Sương Bạch nói:

- Làm như vậy chẳng phải là vãn bối chiếm hết phần lợi rồi sao? Tiền bối rộng lượng quá!

Khuyết Ly Sâu thẳng thắn nói:

- Không hẳn vậy, lão phu cũng có phần lợi thế, chẳng hạn như lão phu là người sáng mắt, dù đã già rồi nhưng mắt vẫn còn chưa mờ, cá lợi chỗ nào nhiều chỗ nào ít nhìn là thấy ngay, khi động thủ xuất chiêu, đương nhiên là sẽ chọn chỗ nào cá tập trung nhiều nhất, tiểu bằng hữu, điều kiện như vậy chắc là ngươi chẳng thể có được!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Điều đó vãn bối cũng chỉ tự trách mình, chẳng thể trách tiền bối được!

Khuyết Ly Sâu cười lớn nói:

- Hảo tiểu tử, nói năng gãy gọn lắm!

Hai người tiến đến sát bờ hồ, sau khi đứng yên vị, Nhậm Sương Bạch bỗng nhớ ra một việc, nói:

- Tiền bối, người có mang đao theo bên người không?

Khuyết Ly Sâu đưa tay vào bên trong áo, đến khi rút tay ra thì trong tay đã có một thanh đao dài chừng nửa thước, bản to bằng bàn tay, đao quang phản chiếu lên mặt hồ, tựa như bỗng xuất hiện một luồng lãnh điện, dù song mục Nhậm Sương Bạch chỉ nhìn thấy mờ cảnh vật trước mắt cũng cảm nhận được luồng hàn quang sáng rực ấy!

Khuyết Ly Sâu khẽ giơ thanh đoản đao lên, mặt lưỡi hướng vào trong người, hào khí bốc cao nói:

- Ngươi nhìn thấy thanh đao này chứ, nó theo lão phu đã hơn năm mươi năm rồi đó, nửa bước cũng không rời!

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người nói:

- Đây chính là thanh "Khởi bão", thanh đao đã cùng tiền bối chung hưởng danh dự trong khi hành nam tẩu bắc?

Một khi thanh đao đã ở trong tay, tâm trường Khuyết Ly Sâu dường như cũng phấn chấn hẳn lên. Lão cất tiếng cười lớn nói:

- Tiểu bằng hữu, càng lúc ta càng cảm thấy thích thú ngươi, đáng tiếc! Đáng tiếc! Tại sao mười sáu năm trước ngươi đến đây chẳng phải là ngươi?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Vào thời điểm đó, vãn bối làm sao có thể đến đây cùng tiền bối tranh thư hùng được?

Khuyết Ly Sầu chẳng nói gì thêm, song mục lão bỗng phát xạ hai đạo tinh quang, bộ râu bạc cũng bất thần dựng dậy, quát vang như sấm:

- Lên!

Một đạo hàn quang xanh rờn theo tiếng quát xẹt ra, như chiếc cầu vồng bắn xẹt xuống mặt hồ, thân thể gầy gò của Khuyết Ly Sầu dưới vầng bảo quang sáng rực ấy trông như hóa thành một phần của đạo hàn quang. Sau đó, mặt hồ chẳng thấy dậy sóng, không nghe tiếng nước động, nhưng trên lưỡi đao đã thấy xếp hàng từ nhỏ đến lớn đến chín con cá, cá dính vào lưỡi đao vẫn còn giấy đành đánh chưa chết hẳn!

Nhậm Sương Bạch thành tâm tán thưởng, nói:

- Quả là đao pháp tinh tuyệt vô song, tiền bối!

Chẳng một giọt nước nào bám lên y phục, Khuyết Ly Sầu cất tiếng cười ha hả, đưa thanh đao đến trước mặt Nhậm Sương Bạch, nói:

- Tất cả chỉ có chín con, lão phu già rồi, đúng là đã già rồi, nếu phải trước đây vài ba năm, lão phu tin rằng không chỉ được có từng này ...

Nhậm Sương Bạch nghiêng đầu lắng nghe, tiếng cá giấy vẫn còn nghe rõ mồn một, vài giọt nước văng bắn cả lên mặt chàng, mùi tanh của cá vẫn còn thoang thoảng, đúng là cá vừa mới ở dưới hồ bắt lên!

Nhậm Sương Bạch chẳng nói gì thêm, bước lên hai bước, tiến đến sát mép nước, song mục chăm chú nhìn xuống mặt hồ, thân hình đứng thẳng không động đậy, trông dáng vẻ chàng thì hình như chàng có thể nhìn thấy cá đang bơi lội tung tăng dưới mặt nước vậy!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>